

вѣдешъ на тозъ свѣтъ. Горѣщината, съ която са
впуснахъ да тичашъ и са спянахъ нѣкой-други
пѣть, то е буйността на младината, която
често тиква челѣка въ премѣждіе, ако нема
мудръ и памѣтенъ пріятель да я укроти.
Растуха и познание спечели ты пѣтѣмъ въ на-
шытѣ разговорки и въ книгата, своята си
работа и нея не забрави, свърши я; немощны-
тѣ и злочестытѣ неостави, помощъ имъ по-
даде, и милостиня раздаде. Това сичко олекчи
пѣтя ти, направи да ти са видятъ нищо буря-
та и дѣжда, да ти са види късо пѣтуваніе и
да го свършешъ вѣсело. Тѣй сѣщо и въ цѣлыя
нашъ животъ нема да имѣеши за да от-
лѣчи челѣкъ ѣдовѣтъ и тѣгытъ отъ сърцето
си, неможе инѣкъ да исплѣде сѣка тѣгота и да
бѣде благодаренъ отъ себѣ си. Най-сетнѣ, до-
брата обѣда, която ти сложихъ, когато са
свърши пѣтя ни, е малъкъ образецъ на за-
платата, която на чака за сторенытѣ ни до-
брины, кога са свършатъ денетѣ ни.

Добре. — Право да ти кажа, татко, че-
лѣшкыя животъ и нашата разходка сѣкашъ че
прилѣпнахъ едно у друго, като двѣ капкы
вода си приличать. Колко честита, струва ми
са, ще бѣде за менѣ тази година, която дне-
ска начева!

Г. Раданъ. — Честита можешъ да си я